

РЕШЕНИЕ

№ 7308

гр. София, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 07.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **8752** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба на М. Т. С., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора– [населено място], срещу Заповед № 356/24.08.2022г. на Началник на Затвора- [населено място], с която е отменена заповед № 300/10.09.2021 г. на Началника на Затвора-С., с която на лишения от свобода М. Т. С. е възложено да работи като работник в Цех Печатница. В жалбата се сочи значението на полагането на труд по време на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“. Релевира се, че в оспорваната заповед и в Протокол за разпределение №64 от 19.08.2022 г. няма данни за нарушения на чл.170, ал.2 ППЗИНЗС и не са посочени правни основания, които налагат нейното издаване. Твърди се нарушение на формата на акта и липса на задължителните реквизити, съгласно чл.59 АПК. Изтъква се, че акта е немотивиран, позовавайки се на Постановление №4/22.09.1976 г. по д.№3/1976 г.на Пленум на ВС и ТР №4/22.04.2004 г. по д. №ТР 4/2002 г. на ВАС, съставляващо самостоятелно основание за неговата отмяна. Сочат се допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, а именно на чл.26 и чл.34, ал.1 от АПК, чл.56 КРБ, чл.89, ал.4 ППЗИНЗС. Моли съда да отмени обжалваната заповед като незаконосъобразна и необоснована, постановена в нарушение на материалния и процесуалния закон.

В съдебно заседание жалбоподателят лично чрез видеоконферентна връзка поддържа жалбата си и моли съда да отмени обжалваната заповед, с която му е отменена заповедта за работа.

Ответникът Началникът на Затвора– [населено място], чрез процесуалния си представител моли производството да бъде прекратено поради недопустимост на жалбата, аргументирайки се в тази насока. Алтернативно, моли жалбата да бъде отхвърлена. Подробни аргументи излага в писмено становище. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор П., който изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като се запозна с доказателствата и доводите на страните, намира за установена, следната фактическа обстановка:

Жалбоподателят М. Т. С. изтърпява наказание „лишаване от свобода“ в Затвора– [населено място].

На 14.09.2021 г. Началникът на Затвора– [населено място] издал Заповед № 300/14.09.2021г. относно възлагане на работа /на норма/ на лишен от свобода в цех Печатница към фирма МКД 96 ООД, във връзка с Протокол за разпределение №75/14.09.2021 г. и постъпила молба от М. Т. С.- 12 група, и на основание чл.77, ал.1, чл.172 от ЗИНЗС и чл.163, ал.1, чл.164, чл.165, чл.166 от ППЗИНЗС. Със същата заповед е възложено на жалбоподателя С. да работи в Цех Печатница, с определено работно време: Понеделник– Събота- 8 часа.

Със заповед № 479/29.08.2022 г. на М. Т. С.- 12 група, наказван, награждаван, на основание чл.101, т.5 ЗИНЗС е наложено дисциплинарно наказание „лишаване от хранителна пратка за срок от 3 месеца“, нарушение на чл.96, т.3 и чл.100, ал.1 и ал.2, т.1 и т.5 от ЗИНЗС, за това, че на 07.08.2022 г. около 20:30 часа по време на извършване на вечерна проверка на територията на 12- та група в спално помещение №6 вляво под леглото на л.св. М. Т. С., мл. инсп.М. М. открива зелена на цвят пластмасова кофа с вместимост около 25 литра със заготовка за алкохол. В мотивите на заповедта е посочено, че откритата кофа със заготовка е иззета по надлежния ред. Л. св. С. признава за това в писменото си обяснение.

С оспорваната в настоящото производство Заповед № 356/24.08.2022г. на Началник на Затвора- [населено място], е отменена заповед № 300/10.09.2021 г. на Началника на Затвора-С., с която на лишения от свобода М. Т. С. е възложено да работи като работник в Цех Печатница. В заповедта е посочено, че се издава във връзка с протокол от разпределение №64/19.08.2022 г.

Видно от Протокол №64 от 19.08.2022 г., на основание чл.35, ал.1 от ППЗИНЗС, Комисията по разпределение на лишения от свобода е взела решение в т. III на основание чл.105 ЗИНЗС, във вр. с чл.89, ал.2 от ППЗИНЗС след изслушване на лишени от свобода, в т.4 „М. Т. С. от 12 гр.- изслушван във връзка с ДЗ №7730/01.08.2022 г. за притежание на забранени вещи. Чл.101, т.1 от ЗИНЗС „Писмено предупреждение“ + чл.122, ал.2 от ЗИНЗС. Да бъде освободен от работа!“.

В писмени обяснения от 07.08.2022 г. С. признал: „На вечерна проверка беше намерена кофа с плодове под моето легло която е моя“.

Изготвени са докладни записки, приложени са писмени обяснения и протоколи за обиск.

Горната фактология се установява от приетата по делото административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок /предвид липса на посочване в акта в

какъв срок и пред кой орган може да се обжалва/ от надлежна страна, при спазване изискванията на закона, срещу административен акт, който подлежи на оспорване по съдебен ред. Съгласно § 4б ал.1 от Допълнителните разпоредби на ЗИНЗС (Нов – ДВ, бр. 105 от 2020 г.), разпоредбите на глава десета от Административнопроцесуалния кодекс се прилагат и в случаите, когато не е предвидено изрично в този закон обжалване на индивидуални административни актове на органите по изпълнение на наказанията. Производствата се разглеждат пред административния съд по местоизпълнение на наказанието. Решението на съда е окончателно. В случая не е предвидено обжалване на процесната заповед нито по административен, нито по съдебен ред. Допустимостта на жалбата се обуславя и от разпоредбата на чл. 120, ал.2 от Конституцията на Република България, според която гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат освен изрично посочените със закон. /в този смисъл е и съдебната практика- Определение № 9820/26.06.2019г. на ВАС, III-то отделение, по адм.дело № 6304/2019г. /, поради което същата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество е основателна.

Оспореният акт е издаден от компетентен орган в пределите на неговата законова компетентност по място, време и степен.

Съгласно чл. 41, ал. 1 от Наказателния кодекс (НК), изтърпяването на наказанието лишаване от свобода се съпровожда с подходящ, съответно заплатен общественополезен труд, чрез който се цели превъзпитанието на осъдените, както и създаването и повишаването на тяхната професионална, а с чл. 41, ал. 3 от НК е регламентирано, че положеният труд се зачита за намаляване срока на наказанието, като два работни дни се считат за три дни лишаване от свобода.

Според чл.172, ал.1 от ЗИНЗС лишените от свобода участват в трудовата дейност основно с цел ресоциализацията им, като работата която изпълняват се определя от администрацията, съгласно изрично посочените критерии по чл.172, ал.2 от ЗИНЗС и чл.164 от ППЗИНЗС. Лишеният от свобода с оглед спецификата на правното му положение, не е страна по трудово правоотношение– такова като правоотношение между равнопоставени субекти не възниква между него и администрацията на Затвора. Действително ЗИНЗС препраща към трудовото законодателство и Кодекса на труда, но само относно условията на труд и продължителността на работния ден на лишените от свобода, както и за имуществената им отговорност за неуредените в специалния закон въпроси /аргумент чл.173 ал.2 от ЗИНЗС, чл.79 ал.1 от ЗИНЗС и чл.127 от ЗИНЗС; чл.168, чл.169 ал.1 и чл.172от ППЗИНЗС/. Правата и задълженията на лишения от свобода, полагащ труд са уредени в ЗИНЗС и детайлизирани в ППЗИНЗС и не се определят от някое от основанията за възникване на трудово правоотношение, измежду които и трудов договор.

Предвид нормите на чл.172, ал.2 от ЗИНЗС и чл.164 от ППЗИНЗС, както назначаването, така и прекратяването на трудовата дейност на лишения от свобода е правомощие на началника на затвора, който действа в условията на оперативна самостоятелност по целесъобразност.

В случая няма спор, че на жалбоподателя е възложено да работи като работник в Цех Печатница, като с оспорваната заповед акта, с който е сторено това е отменен.

Процесната заповед е мотивирана, като съгл. ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ВС няма пречка мотивите да се намират и в други документи от преписката – в случая това са описаните по- горе Протокол №64/19.08.2022 г., заповед № 479/29.08.2022 г. за

налагане на дисциплинарно наказание на жалбоподателя, както и докладните записки, включително и обясненията на С..

Между страните няма спор, че л.св. С. на посочената по-горе дата С. е държал в спално помещение №6 вляво под леглото си зелена на цвят пластмасова кофа с вместимост около 25 литра със заготовка за алкохол. Това е видно от приетите по делото писмени доказателства, вкл. дадените от жалбоподателя писмени обяснения.

Настоящият съдебен състав обаче приема, че в оспорвания акт не е посочено правно основание за издаването му, в нарушение на чл.59, ал.1, т.4 АПК. Правно основание досежно отмяната на възлагането на работа на л.св. С. не е посочено и в съпътстващите заповедта документи. Липсата на този задължителен реквизит влече отмяна на акта.

Съдът намира за нужно да изложи, че съгласно чл. 170, ал. 2 и ал. 3 от ЗИНЗС негативното отношение към трудовата дейност, като системно неизпълнение на трудовите норми, неуплътняване на работното време, отклонение от работното място, отказ от работа и други тежки нарушения на трудовата дисциплина, се считат за утежняващо обстоятелство при разглеждане на правното положение на лишените от свобода. В случаите по ал. 2 или при обективна невъзможност за изпълнение на възложената работа участието в трудова дейност се прекратява с писмена заповед на съответния началник.

В процесния казус не е налице обективна невъзможност за изпълнение на възложената работа. Настоящият състав намира, че дисциплинарното нарушение, извършено от С., не попада в приложното поле на чл. 170, ал. 2 от ППЗИНЗС – същото нито съставлява негативно отношение към трудовата дейност, нито отказ от работа, нито пък макар да е нарушение на дисциплината в затвора, съставлява тежко нарушение на трудовата дисциплина. Напротив, в административната преписка липсват данни жалбоподателят да не е извършвал дейността си, респ. да се е отклонявал от работното време или място. Държането на кофата със заготовка с алкохол само по себе си не съставлява „тежко нарушение на трудовата дисциплина“ по смисъла на чл. 170, ал. 2 от ППЗИНЗС, което да е основание за прекратяване на участието в трудова дейност.

По изложените съображения съдът намира жалбата за основателна– издадената заповед е незаконосъобразна, поради което същата следва да бъде отменена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София град, III отделение, 73 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Т. С., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора– [населено място] № 356/24.08.2022г. на Началник на Затвора- [населено място], с която е отменена заповед № 300/10.09.2021 г. на Началника на Затвора-С., с която на лишения от свобода М. Т. С. е възложено да работи като работник в Цех Печатница.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно § 4б, ал.1 от Допълнителните разпоредби на ЗИНЗС.

СЪДИЯ:

